

sætte sig nærmere ind i denne Sag, vil jeg henvise til den aldeles fortrinlige Tale, som Kaptajn Wagner den Gang holdt netop mod denne Bestemmelse, hvor han i Virkeligheden saa udtømmende og klart, som det overhovedet kunde gøres, og som jeg neppe vil være i Stand til at gøre det, gjorde Rede for hele dette Forhold.

Efter § 1 ophæves Straffen for Utugt, og man fastslaaer heller ikke, som Justitsministeren gjorde det i Efteraaret, at Utugt er ulovlig, men hvis den drives paa en Maade, der er til Skade for det almindelige, kan vedkommende falde ind under Løsgængeriloven af 3. Marts 1860. Det er altsaa ikke længere straffbart, det er ikke længere ulovligt at drive Erhverv ved Utugt, men man indfører et nyt Begreb, som hedder: hvad der er til Skade for det almindelige, det Begreb, som kendes fra Løsgængeriloven. Hvis vedkommende driver Utugt paa denne Maade, kan vedkommende først faa en Advarsel, dernæst et Tilhold, og hvis dette Tilhold overtrædes, saa er Politiet berettiget til at forbyde vedkommende at søge sit Erhverv paa denne Maade; og overtræder vedkommende det, kan hun straffes med Vand og Brød eller med Tvangsarbejde. Men Politiet vil jo være nødt til at skaffe sit Tilhold respektet, maa altsaa undersøge, om dette Tilhold overtrædes eller ej, men dermed have vi hele Politikontrollen om igen — vel at mærke ikke for alle, men for en vis Del af den prostituerede Kvindeverden.

Jeg ved ikke, om Løsgængerilovens Bestemmelser staa alle Medlemmer i Tinget ganske klart. Det er en Lov, som blev vedtagen i 1860, og som forekommer et Nutidsmenneske at være noget af det mærkeligste, som endnu er vedtaget. Jeg skal tillade mig at opløse § 2 i denne Lov, det vil være nødvendigt til Forstaaelse af det her foreliggende Lovforslags § 1. § 2 i Løsgængeriloven af 1860 lyder saaledes: „Enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvej eller anden Stilling, der afgiver Betryggelse for, at han finder sit Underhold uden Skade for det almindelige, kan Politivirigheden affordre Rede og Rigtighed for, hvorledes han ernærer sig. Fin-des den paagældende Forklaring enten i sig selv eller efter anstillet Undersøgelse ufyldestgørende, har Politivirigheden at give ham Tilhold om at søge lovligt Erhverv og, for saa vidt han ikke selv kan forskaffe sig Arbejde, at meddele ham Anvisning paa saadant, i hvilken Henseende Fattigbestyrelsen bør være Politiet behjælpelig. Politivirigheden kan derhos fore-

skrive den paagældende Iagttagelsen af saadanne Regler, hvorved den sættes i Stand til at paase, at han virkelig søger det af ham opgivne eller ham anviste Erhverv, og navnlig paalægge ham til visse Tider at møde og derom give fornøden Oplysning. De ommeldte Tilhold skulle tilføres Politiprotokollen med udtrykkelig Tilkendegivelse om det med sammes Overtrædelse forbundne Strafansvar. Den, der modvillig tilsidesætter de ham i Medfør af det ovenanførte givne Tilhold, bliver at anse som Løsgænger“.

Det er en Arbejdsløshedslov, saadan som man vedtog den i 1860, da jo de Lovgivere, der vedtog denne Lov, ikke havde Begreb om det store og sørgelige sociale Problem, som hedder Arbejdsløshed, og heller ikke havde Begreb om at løse det. Men i Virkeligheden er det en Arbejdsløshedslov. Naar en Mand er arbejdsløs, ikke kan skaffe sig Erhverv, ikke kan finde sit Underhold uden til Skade for det almindelige, saa kan Politiet kræve, at han skal gøre Rede og Rigtighed for sin Stilling. Kan han ikke gøre det, kan han ikke paa-vise, at han har et lovligt Erhverv, har Politiet en Pligt til at skaffe ham det. Vi have altsaa en Slags Arbejdsløshedsforsikring. Politiet rundt omkring i Landet er forpligtet til at anvise arbejdsløse Folk Erhverv, og hvis de ikke modtage dette Erhverv, hvis de overtræde det Tilhold, som gives dem, kunne de straffes. Men enhver ved jo, at det er en Lovbestemmelse, som er et fuldstændig dødt Bogstav, og jeg kan sige heldigvis, thi det er ikke ved Polititilhold og Straffe, at vi skulle have en Arbejdsløshedsforsikring. Denne Lovs Bestemmelser ere for en væsentlig Del et dødt Bogstav. Der gaar desværre en Mængde Mennesker arbejdsløse omkring, de kunne ikke skaffe sig Erhverv. Arbejdere blive smidte ud fra en eller anden Fabrik, der bliver dekretet en Lock-out, der kommer en Krise i en eller anden Industri, og Arbejdere, Mænd og Kvinder, blive erhvervsløse. Der gaar en hel Del saadanne Mennesker omkring, men Løsgængeriloven kan ikke, bør ikke og bliver ikke bragt i Anvendelse overfor disse Folk.

Men nu graves den op paa ny, ikke for alle, ikke for baade Mænd og Kvinder, men kun for Kvinder. Man vil lægge Mærke til, at Lovforslagets § 1 nok saa snedig siger: „Mod den, der driver saadant Erhverv, er Politiet berettiget til at skride ind.“ Der stod oprindeligt i Forslaget i Landstingets Affattelse: „Mod den